

Anežka

– Nekem a szülés után halt meg a kisbabám. Ne akarja tudni, hogy éreztem akkor magam. De kurva nagy mázlim volt. Az unokatestvérem, aki még az érettségi közelében sem járt akkor, pár nappal későbbre volt kiírva nálam, és a gyereket örökbe akarta adni, mert az a drágalátos pasija cserbenhagyta. Úgyhogy a fiúcskát végül én happoltam el. A szülészetén nagyon készségesek voltak, egy szobába raktak minket, és még azt is hagyták, hogy szoptassam a kicsit! – meséli a nő, aki Iveta néven mutatkozott be Juliának, a nehezen hihető sztorit. – Csak a hivatalokkal volt gond. Minden olyan gyorsan történt, én meg nem tudtam, hogyan kell kitölteni a nyomtatványokat, folyton csak az egyik hivatalnoktól a másikhoz rohagáltam. De megérte. Azóta segíték olyan bajba jutott nőkön, akik megérdemlik a segítséget. Nekem szinte semmi hasznom nincs belőle, igazából néha kész ráfizetés, de megmelengeti a szívem, ha segíthetek.

Int a pincérmőnek, és rendel egy hosszú, török kávét. Aztán meggyújtja a Startkáját, és tovább mesél.

– A fiam ebben a hónapban lesz tízéves, szép kis csirkefogó – teszi még hozzá, miközben csavargatja a kisujján a nagy köves, aranygyűrűt. – Nem, nem, én mondom, hogy a gyereket semmi sem pótolhatja – folytatja, és letöröl egy láthatatlan könnycseppet a szeme sarkából.

Julie azt gondolja, hogy a megható sztorit csak kitalálta. Az asszony majdhogynem nyugdíjasnak néz ki, mégis hány évesen szült volna?

– Változott valami azóta, hogy legutóbb találkoztunk? – kérdi Iveta.

– Sajnos nem – válaszolta Julie –, az igazat megvallva, nincs is kedvem pasit keresni. Vagyis nem lenne az olyan egyszerű.

– Hát a szokásos módon tényleg nem fog menni, igazán sajnálom – dörsöli a kezét Iveta asszony. – Azonkívül itt van még ez a kellemetlen vetélés-história, nem hat valami jól. Ha gyereket akar, olyasvalakire van szüksége, mint én – magyarázza, és büszkén kidülleszti a mellkasát.

Julie felsóhajt. Sohasem gondolta volna, hogy egy olyan nőre bízta magát, aki úgy néz ki, mint egy jósnő az éjfél után sugárzott műsorokból. Legszívesebben intene a pincérnek, összekapná a cókmojkját, és elmenne.

Magának már nem lehet gyereke!

Julie behunyja a sírástól szűk réssé dagadt szemét. Tudja, hogy innen nem mehet el. Nagyon is tisztában van vele, hogy nincs jó tárgyalási pozícióban. Iveta ebben a tekintetben kiismeri magát, és tudja, hogy legális úton még egy nyomorékot sem bízhatnak rá.

– Múltkor azt mondta, gondoljam végig, milyen gyereket szeretnék. Kicsit gondolkodtam rajta...

– Értem. Kék szemű, szőke fürtös kislány? – szakítja félbe Iveta.

Julie meglepetten néz rá. Tényleg ez volt az egyik elképzelése. Persze sejti, hogy nem lesz az olyan egyszerű.

– Az ilyen gyerekeket viszik, mint a cukrot. Az egy kisebb vagyonba kerülne. Itt-ott felbukkan egy a helyi ukránoktól vagy fehéroroszkóktól, de puhatólítottam egy kicsit, és egyelőre semmi ilyesmi nincs a kínálatban. Évekig várhatna, aztán ki se bírná fizetni.

A nők között eluralkodik a csend.

– Az igazat megvallva, lenne valamim a maga számára – szólal meg Iveta.

– Csak olyan három-négy hónapot kellene kibírnia.

Juliának elakad a lélegzete, de nem mutatja ki az idegességét. Hallgat, és türelmesen várja, hol lesz a bökkenő.

– Az anya egy nagyon rendes családból származik. Csak pechje volt. Van már két gyereke, és a férje lelécelt Angliába, úgyhogy még egyet már nem tudna eltartani. Egy rendes embert keres, aki szeretné a babáját, és többet adhatna neki, mint ő maga.

– Mi a baja annak a gyerekek? – kérdez rá végre Julie.

– Semmi – vágja rá Iveta. – Az a gyerek éppen olyan normális, mint bármelyik másik gyerek. Csak hát egy kicsit több a pigmentje. Attól függ, hogy maga nem fél-e.

Julie tudja, mire utal ezzel, sőt valahogy már várta is. Ezért csodálkozik, hogy nem képes reagálni Iveta ajánlatára. Ezt a lehetőséget már elméletileg végiggondolta, de még mindig nem biztos benne. Azonkívül kezd felébredni benne az üzleti szellem. Úgy véli, jobb, ha nem bólint rá azonnal az ajánlatra, különben túl magasra srófolná Iveta az árat.

– Hogy zajlik az ilyesmi? – kérdezi tárgyilagosan.

– A legjobb, ha közvetlenül, a hivatalok kihagyásával történik. Úgy szokás, hogy a biológiai anya más személyijével megy szülni. Csakhogy a maga kinézetével ez kizárt. Magának a hivatalokon keresztül fog kellene.

– És muszáj megismernem a biológiai anyát?

– Ha nyílt örökbefogadásról van szó, mint a maga esetében, akkor jobb úgy. De természetesen meg lehet valahogy oldani, hogy aztán ne legyenek szívfacsaró jelenetek. A gyereket néhány nappal a szülés után gondozásba helyezhetik magánál. Három hónap elteltével van mód az örökbefogadás megerősítésére, ekkor az eredeti anya elveszíti minden igényét. A születési anyakönyvi kivonatot is megváltoztatják, úgyhogy csak magától függ, hogy később hogyan magyarázza el a gyerekeknek – mosolyog Iveta, és szavait felbuggyanó dohányos köhögéssel vegyíti.

Julie egy darabig némán forgatja maga előtt a párás poharat.

– Ne haragudjon, de nem vagyok benne biztos – mondja bizonytalanul. – Adjon még némi gondolkodási időt.

Iveta beleszív a cigijébe, és a homlokát ráncolja.

– Csak magának ajánlottam fel a gyereket, mert magánál biztosan jó sora lenne, én megérzem az ilyesmit. De természetesen ajánlani fogom máshol is. Már egészen égető a dolog, sietni kell, hogy időben érkezzünk.

Egy hetet adok magának – zárja le Iveta, és elnyomja a cigijét. Aztán öklével az asztalra csap, mintha az a kalapács lenne a tőzsdén.

– Egyébként azt mondják, kislány lesz, legalább valami – jegyzi meg távozás közben.

PET'OVSKA FLÓRA FORDÍTÁSA

